

hoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a kvalifikoval ho ako zločin ťažkého ublíženia na tele so smrteľným výsledkom, spáchaný v silnom rozčulení podľa § 306 tr. z., prvý prípad a § 307, odst. 1 tr. z.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnou sťažnosťou uplatnenou na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. domáha sa obžalovaný, aby čin bol kvalifikovaný ako zločin ťažkého ublíženia na tele so smrteľným výsledkom, spáchaný v silnom rozčulení podľa § 307, odst. 1, alebo odst. 2 tr. z. Zmätočnej sťažnosti, pokiaľ ide o kvalifikáciu podľa § 307, odst. 1 tr. z., nemožno odopreť oprávnenia.

Porotcovia kladným odpovedaním na skutkové otázky zistili, že obžalovaný zdržoval sa v hostinci v spoločnosti M. a N. Po krátkej chvíli prišiel ta poškodený O. a podaním ruky pozdravil M. a N. Ak poškodený chcel odísť, rozlúčil sa s M. a N., kdežto obžalovanému ruku nepodal. Pri tom zvolal obžalovaný na poškodeného: »Kýho Boha chce pri našom stole.« Potom O. bez každej príčiny uderil obžalovaného päšťou do tvári. Obžalovaný na to vyskočil a akonáhle ho chcel poškodený druhý raz udeť, siahol do vrecka, vytiahol vreckový nôž a ihneď ním bodnul poškodeného veľkou silou do pravého ramena nad-lokťovým ohybom a spôsobil mu takú ranu, následkom ktorej poškodený na druhý deň zomrel.

Zlé nakladanie so strany poškodeného nemožno síce uznať za také ťažké ublíženie, ktoré sa vyžaduje ku kvalifikácii činu podľa § 307, odst. 2 tr. z. Okolnosti však, že poškodený bez vážnej príčiny uderil obžalovaného do tvári a chcel ho aj znova udeť a takto ho v hostinci pred verejnosťou zahanbil, mohli vyvolať tak veľké a mocné duševné pohnutie u obžalovaného nečekaným útokom prekvapeného, že bolo to prekážkou kľudnej rozvahy a omedzilo schopnosť rozhodovania. Z toho plynie, že obžalovaný pojal svoj úmysel a ihneď vykonal čin v takom duševnom stave, ktorý zodpovedá silnému rozčuleniu v § 307, odst. 1 tr. z. označenému.

Mýlili sa tedy porotcovia, keď záporne odpovedeli na 11. právnu otázku v tomto smere im danú a neuznali na kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia zákona.

Čís. 5963.

Pro zpronevěru prodejem věci, koupené i dysi s výhradou vlastnictví pro prodatele, je nerozhodné, že se další kupec (z certifikátu prodaného automobilu) dozvěděl o tom, kdo je pravým vlastníkem, a že proto nebyl chráněn předpisem § 367 obč. z., a nerozhodná jest i otázka, zda koupí nabyl vlastnictví čili nic.

(Rozh. ze dne 13. září 1937, Zm I 359/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvod podle § 281, č. 9 a) tr. ř. tvrzením, že v souzeném případě nebylo skutkové podstaty zpronevěry, ježto tu nebylo skutkové náležitosti zpronevěry, totiž zadržetí nebo přivlastnění si automobilu prodaného obžalovanému firmou M. s výhradou práva vlastnického, poněvadž obžalovaný prodáváje auto N-ovi musil mu odevzdati certifikát, na němž podle zjištění soudu náležacího byla vyznačena výhrada vlastnictví pro firmu M., důsledkem čehož nenastalo prý odevzdání do vlastnictví, a že poškození auta mohlo nastati po 16měsíčním užívání právě tak u obžalovaného, jako u N.

Než stížnost není v právu. V souzeném případě jde o přivlastnění si auta obžalovaným, t. j. o osobování a výkon práv quasi vlastnických, vůli pravého vlastníka se přičítá. Že prodej a odevzdání auta do držby N. takovým osobováním a výkonem práv vlastnických byl, o tom není pochybností a ani stížnost to nepopírá. Ta okolnost, že odevzdáním certifikátu nabyt N. vědomost o tom, kdo je pravým vlastníkem auta, a že tudíž nebyl chráněn předpisem § 367 obč. z., na váhu nepadá a není proto třeba též řešiti otázku, zda N. nabyt či nenabyt vlastnictví auta, neboť rozhodná je skutečnost, že svémocným, vědomě protiprávním jednáním obžalovaného pravému vlastníku auta proti jeho vůli dispozice nad autem byla odňata, znemožněna, resp. ztížena. S téhož hlediska je nezávažné, zda by se bylo auto u obžalovaného právě tak opotřebilo jako u N.

Čís. 5964.

Neodolatelné donucení předpokládá chorobným stavem nezatížený rozum pachatelův. Vnitřní nutkání ke zločinu, slabost vůle, nedostatek vnitřních mravních opor a brzdících představ, povahová úchylnost nebo zvrácenost, nedodávající pachatelovu rozumu dostatek tlumů pro vyvážení jeho touhy po zlu, nepřichází v úvahu pro právní stav neodolatelného donucení ve smyslu § 2, písm. g) tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. září 1937, Zm I 592/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost otce obžalovaného do rozsudku krajského soudu jako soudu porotního, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem úkladné vraždy loupežné podle §§ 134, 135, č. 1, 2 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost otce nezletilého obžalovaného uplatňuje proti rozsudku jediný důvod zmatečnosti podle § 344, č. 6 tr. ř., shledávajíc porušení předpisu § 319 tr. ř. v tom, že porotní soud nepoložil porotcům